

VLÁDA OHNĚ
ZAČÍNÁ!

OHNIVÁ KREV

ELLY BLAKEOVÁ

COO
BOO

Ohnivá krev

Vyšlo také v tištěné verzi

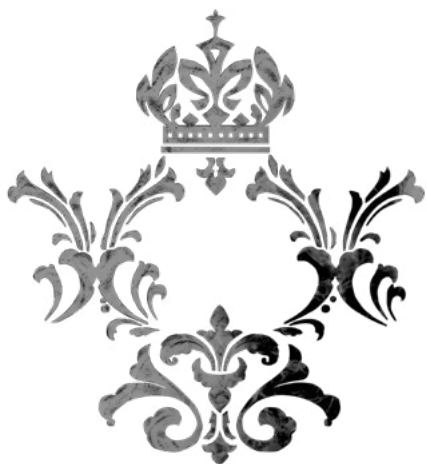
Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Elly Blakeová
Ohnivá krev – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

OHNIVÁ KREV

ELLY BLAKEOVÁ

COO
BOO

Přeložila Tereza Frantová

*Pro mou maminku Nancy,
která mě naučila milovat slova.*

PRVNÍ KAPITOLA

Kroužila jsem kolem Mrazivého bojovníka a zpod mých nohou se zvedal suchý prach. Jediná chyba či chvilka nepozornosti by znamenaly porážku.

Levá pěst se mu zatřásla a vystřelilo z ní mrazivé tornádo. Já ale dobře znala jeho obvyklé výpady a úskoky. Prudce jsem se otočila doprava a vyslala z dlaní sloupec ohně.

Zatemnil se mi zrak a zachvátila mě náhlá vzpomínka: *Moje ruce žhnou ohněm a napřahují se k Forsovu ledovému trůnu, věčnému symbolu vlády Mrazivých. Jeho lesklé a zubaté ostny se vysmívají mému chabému ohni. Nedokázala jsem trůn roztavit. Nedokázala jsem porazit kletbu uvnitř něj.*

Ale pak se k mému ohni přidal cizí mráz, který jej neuhasil, ale spojil se s ním v oslnivě modrý plamen, který se přelil do trůnu a zahladil jeho ostré hrany a hroty, až led jen poníženež plakal. Slyšela jsem vítězný smích ledového krále Malaka, když se Minax vynořil z umírajícího srdce trůnu. Bytost stínů se mi plížila po kůži, hledala cestu dovnitř a slibovala mi rozkoš tisíce slunečních paprsků a už nikdy žádnou bolest nebo slabost.

Vrátila jsem zpět do současné chvíle a zakopla jsem, protože mě do hrudníku zasáhla ledová rána. Překulila jsem se a znovu

se postavila na nohy, ale před očima jsem měla mlhu. Ta vzpomínka stále působila velmi skutečně. Kůže vedle ucha, kde si mě Minax označil, se rozhořela, a já vykřikla.

„Ruby!“

Na ramenou mi přistály dvě dlaně a já zatoužila je ze sebe shodit a utíkat pryč.

Arcusův hlas tiše a mírně šeptal, aby mě uklidnil, ale stále jsem vnímala, že si dělá starosti. „Zpomal dech. To přejde.“

Není to pravda není to pravda není to pravda.

Srdce mi bušilo o žebra. Stahovalo se mi hrdlo. „Nemůžu dýchat.“

Arcus mi položil ruku na hrudní kost a lehce zatlačil. Dlouhé prsty rozprostřel na mém krku. „Pomalů, v klidu. Všechno je v pořádku. Jsem s tebou. Jsi v bezpečí.“

Jeho něžná slova a doteky se prodraly skrz můj strach. Zamrkala jsem a královská zahrada se mi znovu objevila jasně před očima a já cítila vůni růží a okrasných keřů. Okraje rozlehlé mýtiny střežily ze všech stran vysoké topoly a za nimi se nad zelenými keři skláněly vysoké platany a břízy obalené listím jako vznešení pánové nad ručkami dam na plese. Žár pozdního léta mě uklidňoval, stejně jako občasné šustění listí pod prsty Cirrus, bohyně západního větru.

Otočila jsem hlavu a polapily mě mrazivě modré oči pod starostlivě nakrčeným obočím. Arcusova kůže ztratila svou barvu. Natáhla jsem se k němu a položila nejistou dlaň na jeho studenou tvář. Když se špičky mých prstů dotkly jeho jizev, ani se nepohnul, a já se usmála.

„Tvoje záchvaty jsou stále častější,“ řekl.

Pokrčila jsem rameny a tím pohybem jsem posunula jeho ruku, stále opřenou o mou klíční kost. Část dlaně mu teď ležela na mém nadru. Oba jako bychom si to uvědomili ve stejnou

chvíli. Zrudly mi tváře. On spěšně sklopil zrak a přemístil ruku na mou paži.

Ležely mezi námi nevyčtené hranice, jež jsme stále nepřekročili, ačkoli jsem si nebyla jistá, jestli je to kvůli Arcusovu sebeovládání, nebo proto, že naše společné chvíle o samotě byly velmi krátké a často nás někdo vyrušoval.

„Zjistila jsi něco víc o prokletí?“ zeptal se.

„Zatím ne.“ Společně s bratrem Mléčem jsme trávili dlouhé hodiny v hradní knihovně prohledáváním knih o Minaxovi – děsivé bytosti stínů, již bůh východního větru Eurús uvěznil v ledovém trůnu. Eurúsova kletba posedla každého panovníka, který kdy usedl na trůn, a vyvolávala válku a tyranii, jež ji dále přizivovaly. Čím více bylo násilí a smrti, tím silnější bylo prokletí.

Minax našel snadný cíl v Arcusově mladším bratrovi Malakovi, který byl příliš bojácný a rozzlobený, aby se bránil. Pod vlivem sametových příslibů a omamné úlevy od bolesti a strachu vysílal král Malak svoje vojáky, aby pronásledovali a zabíjeli Ohnivé. Během nájezdů byla vyvražděna většina lidí mého druhu. Ti nejsilnější skončili v hlavním městě Forsii, kde umírali v královské aréně. Podle mých informací jsem byla jediná Ohnivá v království, jíž se podařilo přežít, a s pomocí bratra Mléče a Arcuse jsem roztavila ledový trůn. Mysleli jsme si, že prokletí zanikne s ním.

Ale mýlili jsme se.

Nyní jsme se s bratrem Mléčem snažili najít způsob, jak zastavit moje vidiny a zároveň i to stvoření.

Nepřítomně jsem si mnula ledabyle sešitou jizvu na malíčku. Svědila mě, když jsem byla rozrušená, jako upomínka na období v ledové aréně, na to, co jsem musela dokázat, abych dopomohla Arcusovi na jeho právoplatné místo na královském trůnu. Ale

Minax byl nyní na svobodě, obsazoval cizí těla, vyčkával... A já přemýšlela, jestli jsem zničením trůnu nezpůsobila více škody než užitku.

Arcus mě chvíli sledoval, pak mě vzal za ruku a provedl mě skrz nepatrnou mezeru v živém plotu. „Chci ti něco ukázat. Zavři oči.“

Nechala jsem se vést po kamení a měkkém jehličí, až nám pod nohama začal křupat štěrk.

„Tak. Můžeš otevřít oči.“

Stále mě držel za prsty, já otevřela oči a uviděla rostlinky, květiny, keříky a stromy. „Všude samá bílá,“ vydechla jsem a přiblížila jsem se ke květináči překypujícím alabastrovými květinami, na jejichž okvětních lístcích se odráželo sluneční světlo. Natáhla jsem se a do prstů se mi zakousla zima. „Jsou z ledu!“

Arcus se postavil za mě a jeho hrud' se zlehka otřela se o moje záda. Zabalil květinu, které jsem se dotkla, do dlaně, a zavadil při tom svojí rukou o moji. „Líbí se ti?“

Z jemně zvlněných stonků vyčnívaly okvětní lístky jako bílé hoblíny a keříky byly poseté lístky jako křehká krajka. Dlouhé, rozprostřené listí obklopovalo košaté růžové keříčky jako rodiče, kteří bdí nad spícími dětmi. Drobné stromky s průsvitnými kmínky s řezbou se vzorkem kůry byly pokryté plochým žebrovaným listím a kuličkami ve tvaru broskví. Z každé větvičky i stopky visel krystalek ledu jako zmrzlá slza. Všechny ty zkroucené a nadpozemské útvary se houपालy a cinkaly v ranním vánku.

„Je to krásné.“ Otočila jsem se na Arcuse. V očích mu jiskřilo jakýmsi silným, ale něžným citem.

„Doufal jsem, že se ti to bude líbit,“ odpověděl mírně. „I když to není zrovna nejlogičtější dárek pro Ohnivou.“

V očích měl zranitelný výraz a já si konečně uvědomila proč. „To všechno jsi vytvořil ty?“ Prohlížela jsem si zahradu s ným

obdivem. Všude byly vrstvy a vrstvy houpajících se květin, pečlivě vytvořených keřů a elegantních stromů – a vše obklopovala zvlněná, čtyři stopy vysoká ledová stěna. „Úplně sám?“

Pomalu přikývl a jeho rty se stočily do zvláštního výrazu. „Lord Usthiatus se vždy rozčiluje, když mě nachází tady namísto v poradní síni. Říkám mu, že mi to pomáhá přemýšlet.“

„A je to pravda?“

„Ano. Pomáhá mi to přemýšlet o tobě.“

Jeho něha odstranila poslední zbytky napětí z mého těla. Objal mě a já spojila paže za jeho zády. Naše rty se k sobě opatrně přitiskly, jako bychom byli ze stejného tenkého ledu jako ty okvětní lístky a hrozilo, že pod příliš silným tlakem praskneme.

Moje kůže Ohnivě postupně ohřívala jeho ústa a moje rty pod jeho silným mrazem chladly a měkly. Byl to jemný a pátravý polibek. Čerstvě oholená tvář byla jako hedvábí a lehce voněla mýdlem i jeho vlastní osobitou vůní, která mi připadala opojnější a příjemnější než plná hrst divokých květin.

Ztratili jsme se v tom okamžiku a cinkání ledu kolem nás znělo jako nějaká zvláštní hudba. Arcusova dlaň se ocitla na mojí tváři, druhou rukou mě přitahoval k sobě a jeho ústa si žádala víc. Chutnal jako mátový čaj, který pil každé ráno, a jeho vlasy měl na dotek husté a saténově jemné. Moje vůle se rozmotala jako štoček látky všude kolem nás. Žár sálal a na naše tváře dopadaly kapičky vody. Usmál se na mých rtech a špičkami prstů mi otřel čelo a nos.

O kousek jsem se od něj odtáhla, abych mu viděla do očí. „Měla bych radost i z jediné květiny.“

„Jedna květina by se ti za pár hodin rozpustila,“ namítl a hlas měl zastřenější než obvykle.

Laškovně jsem nadzvedla jedno obočí. „Myslíš, že by mi vydržela v ruce tak dlouho?“

Jeho zuby se zatřpytily, pak mi dal ještě jeden rychlý polibek a přitiskl si mě blíže k sobě. „Vím, že občas potřebuješ utéct z paláce, tak jsem ti chtěl jen připomenout, že mráz není jen krutý a nelítostný. Umí být i něžný a otevřený. Umí se přizpůsobit. Umí se naučit tvar různých věcí, rozpustit se a znovu zmrznout v jiném tvaru.“

Jeho starostlivá vnímavost mi zaplnila hrud' teplem. Měl pravdu, často jsem chtěla uniknout z Mrazivého dvora. Dvořané na mě zírali, vysmívali se mi a otevřeně o mně mluvili, kdykoli u toho jejich nový král nebyl, zpochybňovali jeho rozhodnutí dovolit „divoké Ohnivé“ vesničance, aby žila na dvoře. Obávala jsem se, že jsem se stala překážkou v jeho snahách sjednotit nově příchozí, kteří podpořili Arcuse při povstání, s dávnými členy dvora, kteří měli blízko ke králi Malakovi. Nový král nejenže snášel, ale dokonce si oblíbil – nebo si snad i namlouval – Ohnivou, a to bylo pravděpodobně za hranou.

Arcusova slova mi ale připomněla, že teď není na dvoře, že se dokáže přizpůsobit, když to potřebuji, a že mě bere takovou, jaká jsem, ačkoli to nikdo jiný nedokáže. Zasáhlo mě to víc, než bych dokázala popsat. Přála jsem si najít ta správná slova, ale to se v poslední době zdálo nemožné.

Pocity přicházely velice snadno. Ale převést je na slova bylo stále těžší.

Arcus sledoval mou tvář a smál se tomu, co v ní viděl. Jeho mužná krása mi rozbušila srdce. Když se usmíval, jeho obličej náhle nepůsobil přísně, ale rozzářeně. Ovinula jsem mu ruce kolem krku a zabořila mu prsty do vlasů. Přitáhl si mě blízko k sobě, zlehka se dotkl rty mojí tváře a pak nahmatal tep na mém krku.

Ticho prolomilo hlasité zakašláání. Odtáhla jsem se, ale Arcusovy rty šly za mnou, stále nalepené na můj krk. Odtrhly se, teprve

když jsem se mu opřela do hrudníku. Naposledy mi vlepil polibek na tvář a ležérně se obrátil s rukama stále kolem mého pasu.

„Lorde Ustathiusi, máte horší načasování než kdokoli jiný na světě. Ať už si potřebujete promluvit o čemkoli, jistě to počká.“

Začal se otáčet zpátky ke mně, ale jeho zachmuřený rádce si znovu odkašlal a podařilo se mu do toho zvuku vložit omluvu i pohoršení. „Bohužel ne, Vaše Veličenstvo. Máme naléhavou záležitost.“

Arcus si otráveně povzdychl a přimhouřil oči. „Kolik naléhavých záležitostí může vůbec existovat?“

„Obrovské množství,“ odpověděl lord Ustathius. Jeho šedé oči byly vážné jako bouřkový mrak, což byla vždy jasná známka, že se chystá spustit jednu ze svých obvyklých přednášek. „Když se zároveň snažíte přivést zpět všechna vojska, navázat diplomatické vztahy s okolními zeměmi a získat si srdce svého lidu, bude to pro vás velice náročné. Závazky. Oběti. Soustředění. To všechno potřebujete, pokud vaše ambiciózní plány...“

„Mají mít šanci uspět,“ dokončil za něj Arcus. „Ano, pane rádce, to se vám podařilo vtouct mi do hlavy natolik, že ta slova slyším i ve snu. Musím se však čas od času nadechnout čerstvého vzduchu, jinak se zblázním. Určitě mi nechcete upírat tu trochu pohybu.“

„Tak vy tomu říkáte, Vaše Veličenstvo?“

Zrudly mi tváře.

Arcus mi stiskl ruce, aby mě uklidnil. „Tak jakou krizi tam máte dnes?“

„Přijel posel ze Safry a trvá na tom, že přijme jediné odpověď psanou vaší rukou. Také jsem svolal mimořádné zasedání rady, abychom projednali pomoc raněným, již se vrátili z války. Do Forsie přijíždí stále větší davy uprchlíků a my jim musíme poskytnout útočiště a péči.“

S každým jeho slovem jako by narůstala váha na Arcusových ramenou. Ztěžka si povzdechl a pohlédl na mě.

„Promiň,“ řekl tiše.

Zavrtěla jsem hlavou. „Potřebuji tě. Můžu být ráda, že tě vůbec někdy vidím.“

Svraštil ústa a jizva na jeho rtu se vyboulila. „Kéž by to nebylo tak těžké. Potkáš se tu se mnou zítra při rozbřesku?“

„Jen pokud to zvládneš.“

„Nenechám si to ujít.“ Pozorně se na mě zadíval. „Určitě budeš v pořádku?“

„Jistě. Už žádné vidiny.“

Oplatil mi úsměv, ale jeho oči byly nehybné. Naposledy mi stiskl ruku, otočil se a odkračel k hradu. Lord Ustathius vyrazil za ním, ale pak se zastavil a obrátil se na mě.

„Co se děje?“ zeptala jsem se. Stále jsem si připadala zranitelně a nechráněně, ať už kvůli živé vzpomínce na to, jak Minax utekl z trůnu, nebo kvůli polibkům od Arcuse. Zhluboka jsem se nadechla, abych se zklidnila, a doufala jsem, že se mi podaří dostat svůj žár pod kontrolu. Jako obvykle, když jsem prožívala silné emoce, byl rozbouřený.

Přestože ke mně necítil důvěru, hovořil lord Ustathius vyrovnaným tónem. „Nijak mu nepomáháte, když odvádíte pozornost od jeho královských povinností.“

„Já ho přece nenutím, aby se mnou trávil čas.“

„Ale podporujete to. A možná byste měla myslet na to, čeho se snaží dosáhnout. Bylo by lepší pro něj i pro celé království, kdybyste tu nebyla a neztěžovala nám situaci.“

Jeho přímost mě na chvíli připravila o slova, ale pak jsem se vzpamatovala. „Myslíte si, že bych měla odejít? Pro dobro Tempesie?“

„A pro královo dobro. Má teď nový život, a když se věnuje vám, nezískává si tím přízeň dvora.“

Jako by uměl vyhmátnout zranitelné místo v mém srdci a s naprostou přesností je probodnout šípem. „Jsem si dobře vědoma nelibosti dvora.“

Na tváři lorda Ustathiuse se objevilo něco jako soucit, který však působil hrozivěji než jeho pohoršení. „Dovolte mu, aby se díval do budoucnosti. Dejte mu možnost se rozhodnout, co je pro něj nejlepší, zatímco roste v krále, jakým se má stát.“

„Když říkáte ‚rozhodnout, co je nejlepší‘, myslíte tím svou dceru, že ano?“

Mírně pozvedl bradu. „Jistě jste postřehla ctnosti a schopnosti lady Mareilly. Muž, který by získal její ruku, by měl veliké štěstí, zejména král, jenž potřebuje silné spojence na dvoře.“

Sklopila jsem zrak a bojovala se žárlivostí, která mi svírala hrudník. Nejhorší na tom bylo, že jsem věděla, že má pravdu. Marella byla Mrazivá šlechtična – cílevědomá, inteligentní, okouzlující. Dokonalá pomocnice, která by dokázala mnoha způsoby Arcusovi ušlapat cestičku. Já byla Ohnivá vesničanka bez původu, se srdcem plným plamenů a bez důvěry jediného obyvatele Tempesie. Nikdo jiný se k ledovému králi nehodil méně než já. Jako by mě stvořil zlomyslný bůh coby přesný protiklad k němu.

„Neříkám to, abych vás ranil,“ pokračoval lord Ustathius. „Ale vím, že to taky vnímáte. Nemá smysl popírat pravdu.“

„Pravda,“ opáčila jsem, „je, že se nerozhoduji podle toho, co si přejí dvořané. Zůstanu tady tak dlouho, jak si to bude přát král Arkanus.“ Narovнала jsem se a přinutila se hledět přímo do jeho ledově planoucích očí.

„Tak mnoho štěstí, slečno Otrerová,“ uzavřel náš rozhovor tónem, z něžž bylo jasně patrné, že mě pokládá za bláhové dítě. „Obávám se, že si vyskakujete mnohem výše, než je vhodné. Stejně jako Pragera, který se snažil vyšplhat na horu Tempus,

aby vstoupil do obydlí bohů, a byl za svou pýchu odsouzen k věčnému pádu.“

„Podle Ohnivých,“ namítla jsem, „se nad ním slitovala Cirrus a darovala mu k jeho pádu křídla.“

„Tak doufejme, že váš výklad je správný. Stojíte blíže ke kraji, než si myslíte.“

„Další večere s dvořany, paní?“ divila se Doreena, když mi zapínala knoflíčky na zádech večerní róby – nazdobené, s vysokým pasem z okrově žlutého hedvábí.

„Ani nevíš, jak moc se těším,“ zavrčela jsem a snažila se nevrstět. „Arcus si nejspíš myslí, že když mě bude cpát dvořanům před oči, oblíbí si mě. Zhruba tak, jako když člověk šlápne do koňského lejna, má hned raději koně.“

Doreena se tiše zahihňala. „Tolik sarkasmu. Že vy jste se učila od paní Marelly?“

„To je ve skutečnosti jediné, co mě učit nemusí.“ Dál se usmívala. „Nejste ani kuň ani koňské...“ Odkáslala si, aby nemusela dokončovat větu. Z toho bylo vidět, že i Doreena byla více kultivovaná, než bych kdy byla já. „A zasloužíte si oblibu, paní. Než začnete něco namítat, řeknu vám, že *jste* dáma, protože to říká král. Nosíte krásné šaty a máte krásný pokoj. Přijměte svoje místo, jinak vás nikdy nepřijme dvůr.“

Jako by to bylo tak jednoduché. O mém pokoji ale měla pravdu. Visely v něm těžké, červené brokátové závěsy, jež tvořily útulný pelíšek kolem mé postele s nebesy. Klenuté dvojité okno s posezením skýtalo výhled do zahrady plné květin a ozdobných keřů. Mezi krbem a bohatě zásobenou knihovnou z mahagonového dřeva stál naducaný ušák. Ten pokoj v křídle pro královskou rodinu mi Arcus vybral a já měla dojem, že se snaží, abych se cítila co nej pohodlněji na místě, které bylo velice vzdálené mému domovu.

Ať už byl „domov“ kdekoli. I kdyby se do mojí vesnice, teď když ustaly útoky na Ohnivé, vrátili lidé, nebylo by to tam bez mojí matky stejné jako dřív.

Zasáhla mě ostrá bolest zármutku jako nůž zabodnutý přímo do srdce. Moje matka zemřela, když se mě snažila ochránit před vojáky ledového krále a před kapitánem, který ji jen tak mimochodem zabil a vypálil celou vesnici. Kdyby tu byla, jistě by se snažila, abych zapadla, abych tiše snášela všechny předsudky a skrývala to, co je tak znepokojovalo. Ale přesně o to jsem se snažila už celé týdny.

Popotáhla jsem si nadýchanou krajku, jež mi visela ze zápěstí, a snažila se zamaskovat bolest malichernými stížnostmi. „Mohla bys prosím vzkázat švadleně, že nepotřebuji mít tolik krajek všude kolem límce a manžet? Marella má vždy krásně padnoucí a elegantní šaty, zatímco tahle žena se snaží, abych vypadala sotva dost stará na to, aby mi půjčili do ruky příbor.“ Doreena si zběžně prohlédla mé šaty. „Vypadáte moc krásně, paní. Možná jste jen nervózní.“

Potlačila jsem potřebu se hádat. Když teď byla moje služebná, oceňovala jsem, že mi Doreena vždy otevřeně řekla, co si myslí. A měla pravdu. *Byla* jsem nervózní.

„Hrozně mi vadí potkávat se s těmi nafrněnými šlechtici. Koukají se na mě, jako bych měla každou chvíli vzplanout. Včera se mi lady Blandingová podívala přímo do očí a polila mi šaty vínem! Měla jsem chuť jí podpálit vlasy.“

Doreena se přede mě postavila a věnovala mi velice vážný pohled svýma sovíma očima. Vypadala pořád trochu jako divoké lesní zvířátko, které se vyplaší a uteče, když udělám náhlý pohyb. Byla však první osoba, která mi zde na hradě projevila nějakou laskavost, což vyžadovalo odvalu vzhledem k tomu, že králem byl v té době Malak.

„Nesmíte se rozčítit,“ poradila mi, jako již tolikrát. „V tu chvíli ztrácíte sebeovládání. A to je přesně to, co chtějí – ukázat, že Ohniví jsou nebezpeční a že nemáte na dvoře co pohledávat. Chtějí, aby vás král vnímal stejně jako oni. Jako hrozbu.“

Do určité míry jsem jejich nevraživost chápala. Po staletích válek, porušených smluv a odvetných útoků se Mraziví a Ohniví naučili na sebe vzájemně pohlížet s hlubokou nedůvěrou. Zadívala jsem se na svoje ruce, drobné, hnědé od slunce a nenápadné, nicméně schopné vyhladit celý pluk vojáků. Nebylo divu, že se mě dvořané obávali. Občas jsem ze sebe měla strach i já.

Podívala jsem se Doreeně do naléhavě prosících očí. „Je těžké se jen usmívat a tvářit se, že si nevšímám jejich urážek.“

„Nemusíte se usmívat. Jen je nepodpalujte.“

Neurčitě jsem zabručela. „Nic neslibuji.“

Cestou do hodovní síně mě ovanul chladný vítr z bývalé trůnní síně a naskočila mi husí kůže. Té místnosti jsem se vyhýbala několik týdnů poté, co jsem roztavila trůn, ale dnes mě přitahovala její holá prázdnota a podivný klid prachu, který tu pomalu padal ve světle soumraku. Až se začne rozednívat, mozaikové dlaždice na podlaze se rozzáří živými barvami. Teď však všechno vypadalo zalité šedí. Zatuchlé a opuštěné.

Arcus už tuto síň nepoužíval jako trůnní, protože se v ní stále držela ozvěna příliš mnoha zlých vzpomínek. Namísto toho umístil prostý, ostře řezaný a skrovný ledový trůn do přijímací síně v přízemí.

Blížila jsem se k místu, kde po staletí stával obří ledový trůn, a moje střevíčky s měkkou podrážkou nevydávaly žádný zvuk.

Podle mýtů, nebo možná dějin, pokud člověk věřil starým příběhům, byl ledový trůn dílem Forse, boha severního větru. Nespokojil se jen s tím, že stvořil Mrazivé, ale také jim postavil

ohromný trůn z ledu, který posiloval schopnosti jejich vládců. Byl to velice užitečný dar vzhledem k tomu, jak často válčili s Ohnivými.

Jeho dvojče Sud, bohyně jižního větru, se nechtěla nechat předstihnout svým bratrem, a tak stvořila trůn z lávy, jenž měl zvyšovat schopnosti jejich milovaných Ohnivých vládců.

Když se pak jejich bratr Eurus, bůh východního větru, neúspěšně pokusil stvořit svůj vlastní lid, vyšly mu z toho jen nenasytné bytosti ze stínů, jež bez rozdílu zabíjely Mrazivé i Ohnivé. A tak mírumilovná bohyně západního větru Cirrus nakonec zasáhla do bojů a zahнала tisíce temných Minaxů pod zem, na místo jménem Obscurum, a uzamkla je za Branou světla, kam nemohl proniknout žádný ze smrtelníků. Matka těchto čtyř sourozenců Neb pak rozhodla, že její děti už nesmí zasahovat do světa smrtelných, takže Brána světla měla zůstat navždy zavřená.

Eurus byl ale prohnáný. Svoje dva oblíbené Minaxy vyvedl z vyhnanství, jednoho uzavřel v trůně Mrazivých a druhého v Ohnivém. Minaxové uměli posednout smrtelníky, takže ponoukali krále a královny, aby rozdmýchávali nenávist a nepřátelství. To vedlo k válkám a chaosu, stejně jako k úmrtí mnoha Ohnivých i Mrazivých.

Po staletích, kdy utužoval vládu Mrazivých, byl Forsův trůn ztracený. Jediné, co zbylo na místě, kde stával, byla kulatá zčernalá skvrna na dlaždicích, již už nikdy nikdo nemohl smýt. Podobně jako jizva u mého levého ucha, kterou na mně zanechal Minax právě v této místnosti, když unikl z roztaveného trůnu.

Moje prsty se bezděčně přiblížily k tomu znamínku ve tvaru srdce.

Jakmile jsem se ho dotkla, ponořila jsem se do další temné a hluboké vidiny.

Stojím v obrovské místnosti s černými kamennými sloupy, jež se tyčí do nekonečné temnoty. Posouvám se místností, ale nechodím, spíš jen tak pluji jako trhavý dech, jako bych byla stvořená ze vzduchu. Pomalu se ze tmy vynořuje silueta těžkého a temného tvaru, až se přetaví do neupraveného, nesouměrného obdélníku vytesaného ze tmy.

Je to trůn tak široký, že by se na něj vešlo deset mužů, ale sedí na něm jen jediná drobná postava a její nohy se houpou vysoko nad zemí. Z onyxové koruny na její hlavě se odráží zelenkavé světlo. Koruna je zkroucená a špičatá jako zohýbané parohy tyčící se skoro stopu do vzduchu. Postava má mírně sklopenou hlavu, jako by na její jemný krk byla koruna příliš těžká. Zavřená víčka se zvednou a odhalí žluté oči, jež mě přibily na místě, kde se vznáším nad zemí. Ohýbám se do mlhavé poklony a znovu se napřimuji.

„Pojď blíž,“ říká postava jemným ženským hlasem.

Toužím ji poslechnout, vklouznout jí pod kůži a cítit její moc.

„Máš ten kámen?“ ptá se.

Předávám jí ho. Když si ho bere, svítí kolem něj oheň a ozařuje místnost. Na tváři se jí objeví vítězoslavný úsměv a pohled na ni mě naplňuje pocitem podobným radosti.

„Odvedla jsi dobrou práci,“ říká. „Čeká tě odměna.“

Pokyne mi. Naplňuje mě radost.

Když pronikám do jejích prstů, dívám se jí do obličeje, který na tvářích a bradě zakrývají prameny inkoustově černých vlasů.

Náhle jsem byla zpět v trůnní síni a s obtížemi se snažila nadechnout. Do dlaní se mi zaryla bolest. Povolila jsem pěsti. Nehy jsem si vytlačila vzteklé červené pŕlměšičky do kůže.

Otřela jsem si dlaně o tváře a snažila se zbavit hrůzy z toho povědomého pocitu.

Když jsem se přiblížila ke královně se spletitou černou korunou, její obličej byl můj vlastní.

DRUHÁ KAPITOLA

Toužila jsem utéct z trůnní síně, být od ní co nejdál, ale věděla jsem, že na chodbě stojí stráž. Místo toho jsem se štípla do ucha a vynadala sama sobě. *Seber se, Ruby. Nemůžeš lítat po hradě jako splašený kanec.*

Potřebovala jsem bratra Mléče. Měl tak rozsáhlé znalosti o dějinách a mýtech, že by mohl mít nějakou teorii o významu mých vidin. Byl Arcusovým nejbližším důvěrníkem už od doby, kdy společně přebývali v opatství Forwind, a tak často večerel s králem a jeho dvořany. Narovnála jsem záda, nasadila klidný výraz a na roztřesených nohou jsem se rázně odebrala do jídelny.

Ve stojanech na ledových stěnách hořela záplava pochodní. Na obrovském lustru pokrytém rampouchy poblíkávaly svíčky jako světlušky. Ve vzduchu se tloukla vůně pečeného masa s květinovými parfémy dam.

V čele stolu byl pohodlně usazený Arcus v tmavě modrém dubletu a jeho mahagonové vlasy zdobil tenký proužek stříbra, jež nosil jako korunu při formálních příležitostech. Hledala jsem mezi hosty u stolu bratra Mléče, ale k mému zklamání tu tentokrát nebyl. Bezesporu si našel nějakou výmluvu, proč

zůstat v hradní knihovně shrbený nad knihami jako kvočna na vejcích. Otočila jsem se ke dveřím, ale Arcus mě postřehl a postavil se.

Byla jsem v pasti. Nemohla jsem odejít, aniž bych působila nezdvořile.

Ostatní muži v místnosti také vstali, někteří ochotně, jako lord Manus nebo lord Pell, kteří byli na dvoře noví, nicméně neměli pozemky a peníze jako ostatní, například lord Blanding a lord Regier, důležité členové stráže krále Malaka. Arcus je potřeboval po svém boku, aby v království zachoval jednotu a sílu. Tito starší šlechticové se na přivítanou zvedali pomaleji a s menším nadšením.

Arcus mi pokynul k židli z řezaného ledu s bílou liščí kožešinou. Po zádech mi vyšplhal mráz, když jsem si sedala na tuto známou sedačku. Místo po královi pravici bylo čestné, ale zároveň mě na tom samém místě nutil král Malak, abych s ním večeřela. Byla to tradice pro šampiony, kteří zvítězili v aréně. Měla jsem onu pochybnou čest být první Ohnivou, která kdy porazila Mrazivého bojovníka, což královu pozornost přilákalo natolik, že bych to nejrady zapomněla. Vzpomínka na bývalého krále se nesla vzduchem jako kouř v místnosti bez oken.

Šlechticové se znovu usadili, obtloustlý lord Blanding si při tom i spokojeně odfrknul. Lady Blandingová si uhladila složitě zapletené šedé vlasy a hlasitě potáhla nosem. Pak se otočila k lady Regierové. „Vždycky když je ta Ohnivá holka poblíž, jako bych cítila spálené maso,“ pronesla hlasitým šepotem.

Krásná Marella, která seděla na protější straně stolu, se na mě podívala a naklonila hlavu směrem k lady Blandingové. „Vždycky když s námi večeří ta stará vrána, jako bych cítila kuličky proti molům.“

Lord Manus vyprsknul smíchy, ale pak to zamaskoval zakašláním.

„Marello,“ zašeptala jsem a vrhla na ni přísný pohled. Poslední, co jsem chtěla, bylo, aby na mě strhávala pozornost.

Akvamarínově zbarvené períčko na čelence se jemně ohnulo přes její spletené vlasy zlaté jako obilí, když se ke mně naklonila. „Neměj obavy. Neslyší vůbec nic, pokud jí nekřičíš přímo do ucha. Mohla bych jí říct, ať jde skočit z východního útesu, a ona by mi jen pochválila šaty.“

Lady Blandingová se v odpověď na její ne zcela nevinný výraz usmála a řekla: „Dnes vám to opravdu mimořádně sluší, Marello. Vaše švadlena překonává veškerá očekávání. A to períčko je vysloveně šik.“

„Děkuji vám, lady Blandingová,“ odpověděla Marella a lehce sklonila hlavu. „Váš účes vypadá jako vosí hnízdo.“

Musela jsem se kousnout do tváře, abych se nezačala smát. Lady Blandingová se vřele usmála a usrkla víno.

Lord Ustathius, který seděl po královi levici, se na svou dceru přísně zamračil. „Když urážíš člena královského dvora, urážíš tím i krále.“

„Ona mě neslyší,“ odvětila Marella klidně a přikývla, když jí sluha naložil na talíř tenké plátky hovězí pečeně.

„Ale my ostatní ano,“ namítl. „Dlužíš králi omluvu.“

Pozvedla jedno obočí a podívala se na Arcuse. „Měla bych se plazit po kolenou, Veličenstvo, nebo postačí, když budu kajícíně lomit rukama?“

Arcusovy rty byly mírně napjaté, jako by zadržoval úsměv. „Upřímně nevidím jediný důvod, aby ses mi omlouvala, protože jsi bránila jednoho hosta před druhým. Ale pokud opravdu zoufale toužíš odčinit své hříchy...“

„Ach ano. Že ano, otče?“

Obočí lorda Ustathiuse hrozivě pokleslo.

„Pak mi musíš prokázat laskavost,“ pokračoval Arcus. „Pozval jsem několik velvyslanců a hlav států na ples, kde zpečetíme naše nejisté mírové smlouvy. Ocenil bych tvou pomoc s plánováním podrobností.“

Snažila jsem se v sobě potlačit žárlivost, že se Arcus obrátil na Marellu a ne na mě. Nemohla přece za to, že byla vychována tak, aby byla dokonalou dámou. Bylo logické, aby ji Arcus požádal. Ale byl to také další důvod, proč měl lord Ustathius pravdu – jeho dcera se mnohem lépe hodila k tomu, aby stála po Arcusově boku.

„Ty smlouvy jsou skutečně velmi nejisté,“ přitakal lord Regier s hrdě vztyčenou bradou, což skýtal nepříjemně dobrý výhled do jeho nosu. „Z království Safra jsme obdrželi jen velice mlhavou dohodu, ačkoli víme, že už se dlouho neudrží nad vodou. Šeptá se, že východní trh velice trpí tím, že se nezapojujeme do obchodování. A pokud jde o jižní provincie, ty by sice měly vyhlášovat přízeň novému králi, ale stále trvají na tom, že odmítají vládu Mrazivých! Co na tom, že tito zrádci žijí na tempesijském území, kde jim velkoryse dovolujeme hospodařit. A kromě toho všeho nabízí odměnu komukoli, kdo přinese královu hlavu nabodnutou na kopí!“

„Mají dobrý důvod vzdorovat,“ namítl lord Pell s odhodláním v modrošedých očích. „Jižní provincie vždy schvalovaly přistěhovalství ze Sudesie. Proto se také většina Ohnivých nacházela právě na jihu, ovšem i tam se na ně konaly nájezdy. Nemůžete se jim divit, že nenávidí krále Malaka. Jejich hodnostář se na nového krále jistě bude dívat úplně jinýma očima.“

„Tím si nejsem tak jistý,“ odpověděl lord Regier. „Rád bych vám připomněl, že skrývali Ohnivé povstalce zodpovědné za smrt matky Jeho Veličenstva a za hrůzný útok, který zanechal na Jeho Veličenstvu jizvy.“

Rozhostilo se ticho.

I kdyby mu nevadily necitlivé poznámky o jeho jizvách, bylo mi smutno z toho, co Arcus nejspíš cítil, když tenhle šašek jen tak mezi řečí hovořil o smrti jeho matky. Zabili ji Ohniví povstalci v době, kdy jeho otec, král Akur, zabavil půdu jižním provinciím. Jižané se proti tomu samozřejmě bouřili, a to včetně mnoha Ohnivých. Nejenže tito povstalci zavraždili Arcusovu matku, ale i on sám byl cílem pokusu o atentát.

„To všechno je dávná minulost,“ řekl Arcus napjatě. „Je na čase otevřít s provinciemi dialog. Vyslali jsme poslíčka, aby pozval jejich hodnostáře na ples.“

Lady Regierová se zasmála. „Vy byste dovolil, aby vám nějaký negramotný vesničan špinil velkou síň?“ otřásla se dramaticky.

Arcus se na ni díval tak dlouho, dokud jí nezmizel úsměv z tváře. „Přivítám významného vládce, který se, jak doufám, stane naším cenným spojencem.“ Odmlčel se a dodal: „Také jsem pozval královnu Sudesie.“

Na chvíli jsem ztuhla a kolem stolu se ozývalo lapání po dechu. Ohnivá královna.

„Vy jste pozval našeho nejhoršího nepřítele do hlavního města?“ Lord Blanding se postavil a odhodil svůj ubrousek na stůl. Ačkoli svoje slova mířil na Arcuse, mračil se při tom na mě. „Zapomněl jste snad, že Sudesie podporovala jižanská povstání?“

„To nevíme jistě,“ namítla lady Manusová a upřela na něj svůj kobaltový pohled. „A také to nebylo bůhvíjaké povstání, že? O to se postaral král Malak, když vyvraždil polovinu obyvatel Ariských plání.“

„To je značně nadsazený údaj.“ Lord Blanding se na ni znechuceně podíval a otočil se zpátky na Arcuse. „Zacházíte příliš daleko, Vaše Veličenstvo. Nelze než předpokládat, že toto unáhlené rozhodnutí bylo způsobeno vašimi city k této... této dívce.“

Jeho drobná ústa se pobouřeně svařila a čelisti se třáslы napětím. Upřela jsem na něj pohled, dokud neodvrátil zrak.

„Posaďte se, Blandingu,“ chladně ucedil lord Manus. „Vážně si myslíte, že královna pozvání přijme? Jeho Veličenstvo pozvání poslalo jen jako nástroj k obměkčení jižních provincií.“ Otočil se na Arcuse. „Nebo alespoň předpokládám, že taková je strategie? Projevit Ohnivě královně dobrou vůli a doufat, že provincie se pak uvolí přijít k jednacímu stolu?“

„Pozval jsem královnu Sudesie, protože doufám, že přijede.“ Arcusův pohled se stočil zpět ke mně. „Vaše účast na plesu by také byla vítanou událostí, lady Ruby. Pro vyslance by bylo dobré, kdyby viděli, jak Mraziví a Ohniví urovnávají staré spory.“

Nebyla jsem nadšená z představy další pozornosti, kterou by mi přinesl ples, ale byla jsem ochotná udělat cokoli bylo v mojí moci, i jako neoficiální vyslankyně. Měla jsem radost, že chce zlepšovat vztahy se Sudesii, domovem Ohnivých, místem, na které jsem odjakživa myslela. Stiskl mi ruku a pustil ji, než bychom uvedli hosty kolem stolu skutečně do rozpaků. Položila jsem si ji do klína a souhlasně jsem se usmála. V hrudníku se mi třepotal náznak naděje.

Lord Pell se rozesmál. „Vždycky jsem říkal, že jste příliš optimistický, Arcusi. Pokud se Ohnivá královna zúčastní vašeho bálu, já přijdu s podvlíkačkami na hlavě.“

„No tedy!“ zaúpěla pobouřená lady Blandingová. „Jak nechutná představa!“

Arcus potlačil úsměv a otočil se zpátky k Marelle. „Cítíte se na to, abyste uspořádala ples, madam?“

Znovu se mi sevřela hrud', ale donutila jsem se k drobnému úsměvu, když se Arcus podíval na mě. Nechtěla jsem se chovat malicherně. Marella se na tento úkol hodila nejlépe.

„Bude mi potěšením,“ odpověděla. „Pořádný ples jsme tu ne-

měli už celou věčnost. Těším se, až budeme s kuchařem experimentovat s novými pokrmy. A také bych potřebovala oprášit svoje taneční kroky. Určitě budu všem šlapat na nohy.“

„Však budete mít čas trénovat. Ples se bude konat na podzimní rovnodennost.“

„To je ale veselá příležitost! Neslaví ho venkované tak, že tančí kolem ohně, aby poděkovali bohům za dobrou sklizeň?“ Napjatě se na mě zadívala, nejspíš proto, že jsem jako jediná u stolu nebyla urozená.

Od doby, kdy jsem oslavovala rovnodennost v naší vesnici, jako by uplynula celá věčnost, ačkoli to ve skutečnosti byl jen necelý rok. Stáhl se mi krk, když jsem si vzpomněla, že jsem ten večer dostala svůj první polibek od chlapce z vesnice jménem Clay. Zemřel přímo přede mnou v aréně krále ledu jen před několika týdny. Přitakala jsem a napila se vína, abych zakryla, že nedokážu mluvit.

„Mohlo by být zábavné zapojit nějaké venkovské tradice,“ pokračovala Marella a stále nepostřehla, že mi to není příjemné. „Ale možná nechceme zapalovat ohně ve velké síni. Lustry jsou tam přece jen z ledu.“

Kdybych nebyla tak skleslá, byla bych poznamenala, že by raději neměla zvat ani mě.

Po několika minutách se rozhovor znovu vrátil k poměrům v království.

„Kéž by nám jen Cirrus nadělila trochu deště,“ postěžovala si lady Regierová se vznešeným povzdechem, „a kéž by tak rolníci pracovali jen o trochu více, abychom měli dostatek obilí.“

„Potíž není v nedostatku píce,“ opravil ji lord Manus, „ale v nedostatku žen a mužů, kteří by sázeli, orali a sklízeli. Moje manželka měla pravdu, když říkala, že naši předešli králové Ariské pláně zcela rozvrátili.“

Většina zásob obilí v Tempesii pocházela z pásu země s názvem Ariské pláně ležícího v jižních provinciích. Král Akur tam zabral pozemky statkářů a udělil je Mrazivým šlechticům výměnou za peníze a vojska. Jižané se však nechtěli své půdy vzdát snadno. Válka o sporná území zabránila místním v pěstování po celé dva roky, což významně snížilo zásoby obilí v celém království, jež se pak nevrátily na původní úroveň. Když na trůn usedl Malak, Ohniví v jižní Tempesii byli pronásledováni a zabijeni během jeho výprav. Nebylo divu, že ti, kdo stále žili v jižních provinciích, nenáviděli Mrazivou šlechtu i poté, co se vlády ujal nový král.

„Kdyby jižané jednoduše přijali, že jejich osudem je sloužit pod nadvládou Mrazivých,“ začal lord Blanding, „nedošlo by k žádným bojům ani nedostatku zásob.“ Zhluboka se napil vína z poháru a rozhodně jej položil na stůl, jako by jeho slova tuto otázku řešila jednou provždy.

Zvedl se mi žaludek z pomýšlení na bývalého krále a kohokoli, kdo jej následoval, včetně lorda Blandinga. Náhle jsem si uvědomila, že u stolu už nemůžu sedět ani o chvíli déle.

Postavila jsem se. Arcus okamžitě vstal od stolu a ostatní muži následovali jeho příklad, stejně jako předtím.

„Obávám se, že jsem poněkud unavená. Dobrou noc.“ Udělala jsem rychlé pukrle směrem k Arcusovi a otočila se k odchodu.

„To bylo tedy náhlé,“ prohlásila lady Blandingová, když mi strážce otevíraly dveře od jídelny. „Ale co se dá čekat od vesničanky špatné krve?“

Když se dveře zavíraly, zasáhla mě do srdce bolestivá rána. Ale nezpůsobil ji výrok lady Blandingové, ale ticho, které následovalo po něm. Arcus neřekl ani slovo na mou obranu.

„Zkazíte si oči, když budete číst potmě,“ řekla jsem nazlobeně, když jsem stále ještě rozhořčená vcházela do knihovny. Bratr

Mléč seděl shrbený nad zažloutlou bichlí, která ležela otevřená na kulatém mramorovém stole, a špičku plnovousu měl zastrčenou pod límcem mnišského hábitu, aby mu nepřekážela.

Knihovna se nacházela v novějším východním křídle hradu a její zdi byly obložené dřevem. Prostřední širokou chodbu lemovaly knihovny vysoké přes několik pater. Z podlahy vyrůstala točitá schodiště jako zkroucené stromy s lávkami se zdobeným zábradlím v korunách. Zdi tady nepokrýval žádný led. Tuto místnost udržovali v suchu a dobře větranou, aby byly tisíce svazků v bezpečí. Mohla jsem se tu vesele ztratit mezi nekonečným množstvím knih, kdybych jen měla čas si číst pro radost.

Místo toho jsem však pomáhala bratru Mléčovi hledat informace o Minaxovi a v krátkých přestávkách jsem se od něj učila sudesijsky, jazykem Ohnivých ostrovů na jihu. Moje babička na mě mluvila sudesijsky, když jsem byla malá, dokud ji nezastavila moje matka, která si nepřála, abych omylem odhalila svůj původ a svoje schopnosti někomu z vesnice. Když jsem se začala učit tento jazyk, netušila jsem, že Arcus zvažuje, že nastolí mír se Sudesii, a nyní to působilo téměř jako jasnozřivost.

Když jsem se k němu blížila, bratr Mléč roztržitě zvedl ruku na pozdrav, ale neobtěžoval se zvednout hlavu od stolu. Byl učec, historik a odborník na staré jazyky, ale také mocný Mrazivý. Obvykle se pod každým jeho dotykem objevila námraza, ale když se dotýkal svých drahocenných knih, nějakým způsobem se mu dařilo svůj dar potlačovat. Míra jeho sebeovládání mě stále udivovala.

„Jak to děláte?“ ptala jsem se bezděčně.

„Co jak dělám?“ zamumlal, ale hlavu stále nezvedl.

„Jak potlačujete svůj mráz.“ Já sama jsem se do jisté míry naučila potlačit svůj dar, ale železné síle vůle Mrazivého mistra se to ani zdaleka neblížilo. Umíte potlačit svoje schopnosti? To

byla jedna z jeho prvních otázek, ještě než mě vysvobodil z vězení Blackcreek, kde mě drželi dlouhé měsíce poté, co vojáci vypevnili mou vesnici. Tehdy jsem odpověděla ne. A moje odpověď by se nezměnila ani nyní.

Konečně zvedl hlavu. „Jak už jsem vám říkal mnohokrát, slečno Otrerová, pokud sem chcete zapadnout, budete se muset naučit, jak ochladit své srdce. Procvičujete svou mysl pravidelně?“ Měl tím na mysli meditaci, kterou mě naučil v opatství Forwind, v klášteře v horách, kde jsem pobývala několik měsíců a učila se ovládat svůj oheň, abych dokázala zničit trůn.

„Občas.“ Ve skutečnosti mi bylo nepohodlné svůj žár potlačovat a unavovalo mě, jak se mi to neustále nedaří. „Ale na tom teď už nezáleží. Na trůně sedí Arcus, takže Ohniví již nemusí tajit svůj původ.“

Ne že by v Tempesii zbývali kromě mě nějací Ohniví. Doufala jsem, že alespoň někteří přežili Malakovy nájezdy, ale navzdory tomu, že se Arcus snažil vylákat je z úkrytu, žádní se zatím nenašli.

„Budete se muset snažit o trochu víc,“ pokáral mě bratr Mlěč.

Když se na mě zlobil, vždy jsem se začala urputně obhajovat. „Nikdy nebudu Mrazivá, ledově dokonalá a s výborně zvládnutými emocemi pod hromadou sebeovládání. Omlouvám se, ale zklamám vás.“

„Nemusíte svůj dar zapírat. Ale stejně tak nemusíte při každé příležitosti připomínat dvořanům, jak jste odlišná.“ Tahle poznámka se mě dotkla. Bratr Mlěč byl vždy jedním z mála lidí, kteří mě přijímali. „Ať udělám cokoli, nikdy nezapomenou, co jsem zač.“

Bezmyšlenkovitě jsem si v ruku nechala vyklíčit dva malé plamínky a pak jsem spojila dlaně a uhasila je. Znovu se zadíval do své knihy a zeptal se mě: „Proč jste tak rozrušená?“

Nedávalo to smysl, ale když do mě tak snadno viděl, nechtělo se mi přiznávat pravdu. „Kromě toho, že žiju v ledovém hra-
du, který je pořád teplejší než jeho obyvatelé? A kromě toho, že
když tu jsem, Arcusovi dvořané nechtějí být loajální?“

Zběžně si mě prohlédl. „Jste bledá. Měla jste další vidění?“

Byl snad až příliš všímavý. „Tentokrát bylo... znepokojivé.“

Odvyrávkla jsem mu podrobnosti a sledovala, jak jeho obo-
čí překvapeně stoupá, když jsem mu řekla, že jsem se poznala
v královně na trůnu.

„Tak co myslíte?“ zeptala jsem se s předstíranou lehkostí.
„Věštba, nebo šílenství?“

Zabubnoval prsty o stůl. „Zvažoval jsem možnost, že vám
vidění posílá Šalfija, aby vás varovala nebo navedla, jako už to
pravděpodobně udělala v minulosti – když jste bloudila v bou-
ři u opatství Forwind a když jste potřebovala pomoci setřást
kletbu.“

„Aby mě varovala?“ Můj hlas zněl výše, než jsem chtěla. „Ale
já myslela, že bohové zabránili Šalfije v tom, aby svoje věštby
předávala dál.“

Žena jménem Šalfija byla léčitelka, která se postarala o ze-
sláblou bohyni Cirrus poté, co se vyčerpala při vytváření Brány
světla a jejich dvou strážců. Cirrus pak Šalfije jako poděkování
věnovala krystal plný slunce, jímž stvořila bránu. Světlo z kry-
stalu se vliło Šalfije do žil, prodloužilo jí život a dalo jí schopnost
vidět do budoucnosti. Cirrus jí ale zakázala prozradit, co se do-
zví.

Bratr Mléč mě poplácal po ruce, aby mě uklidnil, ale já stejně
uskočila, když se mě dotkla jeho chladná kůže. „A proto jsem tu
myšlenku zavrhl. Teď si myslím, že vaše vidění souvisí s tím, že
jste jediná osoba, která se kdy zbavila Minaxe.“

Zašklebila jsem se. Znělo to od něj, jako bych měla veliké štěs-

tí. Já ale neměla pocit, že je co slavit, zvláště když Minax zůstával na svobodě někde venku.

„Možná jste stále otevřená spojení s ním,“ pokračoval, „a on vám pak může posílat různé obrazy. Nebo naopak vidíte to, co vám ukázat nechce: vzpomínky nebo sny.“

„Myslíte, že Minaxové sní?“

Otevřel dlaně. „Je to možné.“

Rozpačitě jsem si poposedla. Nelíbila se mi představa, že Minax má i lidské vlastnosti. „Zjistil jste, jak ta vidění zastavit?“

Odkáshal si a nasadil zamračený pohled, který měl vždy, když studoval knihy. „Vesperillius, učenec ze Severních špiček, který tvrdil, že ho sužují vidiny od Minaxe od chvíle, kdy se dotknul ledového trůnu. Léta hledal lék, až se jednou vydal do Safry a tamější šaman mu poradil, aby vypil jed hada z místního pralesa. Jeho vidiny okamžitě ustaly.“

„Krása. Hadí jed si jistě dobře vychutnám.“

„Vesperillius o tři dny později zemřel.“

Otřásla jsem se. „Tak hadí jed tedy ne.“ Konečně jsem nahlas vyslovila otázku, kterou jsem si v posledních týdnech pokládala velmi často. „Co když mě Minax znovu posedl a my o tom nevíme?“

Natáhl se po mojí ruce a otočil ji dlaní vzhůru, takže byla jasně vidět tlustá červená tepna na mém zápěstí. Ta jeho byla stejně silná, ale modrá. Jasná známka Mrazivého nebo Ohnivého daru.

„Nevykazujete žádné známky uhranutí,“ odpověděl. „Nezčernaly vám žíly, ani se nezdá, že byste prahla po krvi a chaosu.“

Řekl to jemně, protože věděl, že moje rány jsou stále čerstvé. V králově aréně mě pravidla soubojů donutila zabít, ale pod vlivem Minaxe jsem si to vychutnávala. Jasně jsem si ten pocit pamatovala – extázi, žádný strach ani lítost, pokušení dovolit Minaxovi, aby u mě navždy zůstal. Téměř jsem neodolala.

„O nic víc než obvykle,“ přitakala jsem suše. „Ačkoli si stále představuji, jak zapálím lady Blandingovou.“

Mávl rukou. „Každý si občas představuje, jak zapálí lady Blandingovou.“

Navzdory své náladě jsem se usmála.

„Ovšem našel jsem jeden text, který popisuje způsob, jak,“ zvedl knihu po své levici a podal mi ji, „zničit Minaxe.“

Ihned jsem knihu otevřela a spěšně ji položila na stůl. Omylem jsem přitom shodila na zem kulaté skleněné těžítko.

Bratr Mléč po mně hodil podrážděný pohled a ohnul se, aby sebral těžítko, které se na okamžik zamlžilo mrazem, protože dočasně ztratil kontrolu. „Jedno z proroctví Dru říká, že kromě jejich stvořitele Euruse může Minaxe zničit jedině další Minax.“

Žilami se mi rozlilo vzrušení. Přesně takový objev jsme potřebovali!

„Jediný další Minax, který není zavřený za Bránou světla, je v ohnivém trůnu v Sudesii. Takže,“ odmlčela jsem se, zatímco do sebe zapadaly jednotlivé dílky skládačky, „se tam musíme vydat.“

„Není tak jednoduché cestovat do Sudesie. Je to království tvořené labirintem skalnatých ostrůvků a úzkých průlivů, jimiž proplují jen ti nejzkušenější mořeplavci. Takové dovednosti po letech bez obchodu mezi našimi královstvími jednoduše nemáme. A Acodenskou úžinu, která je nejbezpečnější a nejsnáze splavná, střeží Ohniví mistři.“

„Nemáme snad mapy? Námořní plány, kde by byla méně nápadná cesta?“

„Možná někde jsou. Pokud přežily Malakovo čištění knihovny od všech spisů ze Sudesie. A zatím jsem po nich nenašel žádné stopy.“

Mou křehkou trpělivost postupně bořil vztek. „Takže vy klid-

ně věříte stovkám zažloutlých svědectví, ale neumíte si představit, jak bychom mohli cestovat do jiného království? To přece nemůže být tak těžké!“

„Budete mě teď poučovat o mořeplavbě, slečno Otrerová?“ Jeho trpělivost zjevně také nebyla nekonečná. „V životě jste ani nestála na lodi.“

„Nemůžeme ale jen tak založit ruce a nic nedělat. Minax mi slíbil, že se pro mě vrátí, a já nevím... nevím, jestli ho dokážu zahnat podruhé.“

Rozhostilo se napjaté ticho. Byl příliš moudrý na to, aby mě neutěšoval jen tak pro nic za nic. Počkala jsem, až se mi uklidní hlas, než jsem znovu promluvila. „Arcus poslal pozvánku Ohnivé královně. Můžeme ji požádat o pomoc.“

Bratr Mlěč překvapeně zvedl hlavu. „Udivuje mě, že ho napadlo tmelit vztahy se Sudesii.“ Zavrtěl hlavou. „Sudesijci nejsou zrovna proslulí tím, že by uměli snadno odpouštět. Asi to nechcete slyšet, ale pravděpodobně vyslal posly na lodi, která plula vstříc zničení. Královna by nikdy nesouhlasila. Bylo to jen gesto, nic víc.“ Posouval jednotlivé věci po stole – těžítka, pero, kousek látky, již používal jako záložku. „I kdybychom mohli bezpečně dojet do Sudesie, co byste dělala? Roztavila trůn, abyste osvobodila ohnivého Minaxe? Proroctví říká, že dítě světla roztaví zakletý trůn, a mně dává smysl, že na to musí být Ohnivé. Ale... proroctví nemluví o obou trůnech. Nevíme, zda jste dost silná, abyste zničila Ohnivý trůn.“

Bratr Mlěč věřil proroctvím o dítěti světla, které zabrání Minaxům v útěku z podzemí, kde byli vězněni. Byl přesvědčený, že tím výjimečným, ale nepravděpodobným člověkem jsem já.

Také se mluvilo o dítěti temnoty, které se spíše pokusí Minaxe osvobodit, než by jim bránilo v útěku. Pokud měl bratr Mlěč nějaké teorie o tom, kdo to je, nesvěděl se mi.

„Další potíží je,“ neodolala jsem, „že já nejsem dítě světla.“

Mávl nad mými námitkami rukou, protože už je slyšel tolikrát. „Ohnivý trůn je z vychladlé lávy. Teplota, jaká by jej roztavila, je... nepředstavitelná. Pokusit by se o to mohl leda Ohnivý mistr, což vy nejste ani zdaleka.“

„Díky,“ odpověděla jsem suše jako poušť Safran, abych zakryla, nakolik se mě to dotklo. Učila jsem se ovládat svůj dar několik měsíců, ale věděla jsem, že mistrovské úrovni se ani neblížím. A neměla jsem nikoho, kdo by mě mohl naučit víc než to, co už mi předal bratr Mléč, který upravil techniky Mrazivých na můj oheň. Toužila jsem zjistit, čeho bych dosáhla, kdybych měla pořádný výcvik.

„Ale kromě toho,“ pokračoval, „ke zničení ledového trůnu bylo nutné použít opačnou sílu. Možná je na zničení Ohnivého trůnu potřeba Mrazivý.“

Řešení se zdálo tak zjevné. „Tak do Sudesie pojedeme my dva a Arcus.“

„A jak si myslíte, že nás královna přijme po tom, co král Malak vyvraždil všechny Ohnivé v Tempesii? Pokud jde o ni, je to stále její lid a my jsme nepřátelé. Co bychom navíc dělali, až by byl Ohnivý trůn zničený?“ zeptal se bratr Mléč. „Ohnivý Minax by byl na svobodě a Sudesie by mu byla vydána na milost, tak jako Tempesie ledovému Minaxovi.“

„Tak musíme zjistit, jak ho uvězníme a převezeme sem, aby zničil ledového Minaxe! Třeba existuje způsob, jak ho ovládnout.“ Znělo to ode mě velice jednoduše, ale ve skutečnosti jsem jen vytahovala nápady z neurčitých nadějí. Zběžně jsem pohlédla na hromady knih na stole a na zemi kolem něj. „Našel jste něco užitečného?“

Nepřítomně zakroutil hlavou. „Kromě toho, co už jsem říkal, nic. Existuje ale jedna kniha, na níž se odkazují ostatní, jako na

hlavní zdroj o trůnech a jejich kletbách. Byl jsem si jistý, že je zde v královské knihovně. Viděla jste někde *Stvoření trůnů* od Pernillia Moudrého?“

Musela jsem se zasmát. „Pernillius? Myslím, že tak směšné jméno by mi utkvělo. Zeptejte se Marelly. Stejně jako vás ji zajímají prastaré dějiny. Nebo prašivé? Možná obojí. Všechno je to tak nesmírně staré.“

Můj škádlivý úsměv si vysloužil jeden z jeho typických přísných pohledů.

„Ptal jsem se jí, samozřejmě. Neviděla ji. Musela se ztratit. Nebo ji Malak nechal spálit.“

Moje naděje na rychlou odpověď rychle vyhasla.

„Kéž by se tak zjevila Šalfija a poradila nám,“ zamyslela jsem se. Naposled jsem ji viděla v okamžiku, kdy jsem zničila ledový trůn. Od té doby byla rozčilujícím způsobem tichá. V temnějších chvílkách jsem se obávala, že moje vidění s Minaxem byla znamením, že moje vazba na Šalfiju zmizela.

„To by bylo velmi užitečné,“ souhlasil bratr Mléc. „Do té doby musíme hledat dál.“

„Co bych dnes měla číst?“ zeptala jsem se a setřásala ze sebe ponuré myšlenky. „Když mi není přáno číst moudra Pernilliova.“

Ukázal na knihu s červenými deskami. „Tohle.“

Odnesla jsem si svazek k jednomu ze stolů a otevřela ho. Hledala jsem nějakou zmínku o trůnech, dokud mi slova nezačala tančit před očima. O několik hodin později jsem stále nenašla nic užitečného a nemohla jsem přestat myslet na zjištění bratra Mléče: Jedině Minax může zničit jiného Minaxe.

A další Minax se nacházel v zemi Ohnivých.

TŘETÍ KAPITOLA

Pro Ohnivé byl podzim obdobím slábnutí a ztrát, kdy se pozorné letní slunce stává vrtkavým a laškovně si hraje na schovávanou, než se krajinou rozhostí zima, jemná asi jako kovářovo kladivo.

Když tedy přišla rovnodennost spolu s jasným nebem bez jediného mráčku, neměla jsem vůbec chuť oslavovat a už vůbec ne tak, že bych vešla do místnosti plné urozených neznámých, kteří si o mně budou špitat a vrhat na mě pohledy. Kdyby mě Arcus výslovně nepožádal, abych se zúčastnila, našla bych si nějakou výmluvu a četla bych si u sebe v pokoji.

„Už jste zase zachmuřená, paní,“ řekla Doreena a položila mi na židli halenku, spodničky, korzet a hedvábné punčochy. „Budete z toho mít vrásky.“

„Chraň Tempus. Co by tomu řekl dvůr, kdybych byla nejen nebezpečná, ale i vrásčitá?“

Pousmála se. „Řekli by, že budete velmi přísnou královnou.“

„Doreeno.“ Pohlédla jsem na ni úkosem. „Takhle už nemluv.“

„Ale stane se to. Jednou.“

„Až budou sopky chrlit sních.“

Zvedla svou ostrou bradičku. „Mezi služebníky teď všichni mluví o tom, jak moc jste králi učarovala.“

„Hm. A co přesně říkají?“ Navzdory všemu jsem cítila malou jiskru naděje, že by mohli mít radost.

Zarazila se. „Názory se rozcházejí.“

Jiskra naděje zhasla. „To je tvůj vyhybavý způsob, jak říct, že se to nikomu nelíbí.“

„Někomu ano!“

Věnovala jsem jí vědoucí pohled. „Tobě?“

„No... ano.“

Její omluvný pohled mě rozesmál. „Nic si z toho nedělej, Doreeno. Stojíš mi za deset stoupců. Když budu mít po boku tebe, dokážu dobýt několik království.“

Nesměle pozvedla koutky. „Nebo alespoň jednoho krále.“

Když jsem stála u dveří do plesového sálu, moje kuráž byla tatam. Už jsem čelila zkušeným zabijákům v aréně krále Malaka, kde celý dav žíznil po mojí krvi. Ale z nějakého důvodu mi pomýšlení na všechny ty pohledy a bzučení nenávistného šepotu připadalo stejně hrozné. Možná neskončím v kaluži krve na podlaze, ale rozhodně nevyváznu nezraněná.

Marella se při výzdobě sálu překonala. Na ledových sloupech byly vyřezané složité vzory a z lustrů visely rampouchy, které vypadaly zároveň elegantně i nebezpečně. Vysoká okna rámovaly těžké sametové závěsy v sytých barevných tónech. Dlouhé dřevěné stoly se prohýbaly pod stříbrnými tácy plnými slaných předkrmů a zdobených dortů.

„Lady Ruby Otrerová,“ oznámil zvonivý mužský hlas. Všechny pohledy se stočily ke mně, některé zvědavé, jiné otevřeně nenávistné. Hledala jsem známý obličej a pocítila záchvěv úlevy, když jsem si všimla, že Marella jde ke mně. Měla smaragdově zelenou večerní róbu, jež lichočila její porcelánové pleti. Přes živůtek se proplétaly zlaté krajky a okolo zápěstí a lemů se třpytilo zlato.

„Ruby,“ oslovila mě vřele, „tobě to tak sluší! Otoč se, chci se podívat zezadu.“

Rychle jsem se zatočila. Švadlena se projednou ovládla. Tentokrát na mých tmavě červených šatech nebyly žádné volánky, jen jednoduchý živůtek s hranatým výstřihem, který mi obepínal pas a dál se rozšiřoval do bohaté sukně pokryté červeným tylem. Doreena požádala zahradníka o karmínovou lilii a zapíchla mi ji do ebenových vlasů.

„Tobě taky,“ odpověděla jsem. „Tahle barva ti sedí.“

„Mně sedí všechny barvy,“ řekla s neskromným úsměvem.

Přiblížil se k nám obtloustlý šlechtic ve středním věku, pozvedl číši s vínem a hluboce se poklonil Marelle. „Drahá lady Marelo, nechcete mě představit?“

Naklonila hlavu. „Lorde Prospero, tohle je lady Ruby.“

Svraštila jsem obočí. Já rozhodně nebyla urozená dáma. Přála jsem si, aby se přestali tvářit, že ano.

Lord Prospero jen pokynul hlavou, ale nepoklonil se mi. „Takže vy jste ta proslulá Ohnivá. To je od krále milé, že je k vám tak... pohostinný.“ Sjel mě pohledem od hlavy až k patě. „Okouzlující.“

Neuniklo mi, že si ode mě udržuje odstup několika kroků. V rychlosti jsem provedla rychlou kontrolu, zda je moje teplota blízko průměru, alespoň tomu mému. Když jsem byla nervózní, dar se mi hůře ovládal. Poslední, co jsem si přála, bylo ztrapnit Arcuse před jeho hosty. Nebo ještě hůře, pokazit jeho snahy přimět dvořany a hodnostáře z cizích zemí k podpisu mírových dohod. Potřebovala jsem, aby všichni viděli, že nejsem nebezpečná a jsem zhruba tak prchlivá jako studená krupicová kaše, že mír je možný a není třeba mít strach z Ohnivých. Ačkoli mě rozčilovalo to přiznat i jen sama sobě, částečně jsem prahla po uznání na dvoře.

Šlechtic teď obrátil pozornost zpět na Marellu. „Odvedla jste úplně úchvatnou práci na plesovém sále. Pýcha království, řekl bych dokonce. Předvádíte tu nespornou krásu a moc mrazu.“ Pohlédl na mě, jako by mě vyzýval.

„Marella je velice nadaná,“ souhlasila jsem klidně.

„Ale vy určitě uznáváte sílu ledu,“ pokračoval. „Dá se z něj postavit celý hrad.“ Ukázal na sloupy.

„Ale původní hrad je kamenný,“ namítla jsem.

Lítostivě na mě pohlédl, jako bych řekla něco trapně bláhového. „Novější části jsou z čírého ledu.“

„Obávám se, že právě těm částem se raději vyhýbám.“ Pokusila jsem se uvolnit ztuhlou čelist a pátrala v davu po některém ze sluhů s podnosy ledového vína. Kdybych aspoň držela číši vína, měla bych důvod nepopadnout lorda Pupka za límec a ptát se ho, co říká na moc ohně. Jeden ze sluhů si mě všiml, hlavně tedy proto, že na mě otevřeně zíral, a pak narovnal hlavu. Jeho husté plavé vlasy a hranatý obličej mi někoho připomínaly. Ale lord Prospero moje myšlenky přerušil přezíravým smíchem.

„Jistě že ano. Skončila byste promočená až na kost v rozpuštěném ledu. Předpokládám, že vaši lidé se neradi namáčejí. Slyšel jsem dokonce, že Ohniví se raději nekoupou, pokud to není nezbytně nutné.“

Slyšela jsem, jak Marella šokovaně nasála vzduch.

Neodpovídej. Nedovol mu vyhrát.

Pousmál se. „Možná to platí o vesničanech obecně.“ Jeho opovržlivá slova rozbila poslední zbytky mé trpělivosti.

Přiblížila jsem se o krok blíže. „Já mám koupání naopak velice ráda. Pokud je voda dostatečně *horká*.“

Strčila jsem mu ruku před obličej a v dlani si nechala vyskočit spalující plamen. Stejně jako všichni šlechtici v Tempesii byl Mrazivý, ale patrně ne příliš silný. Jeho mráz nepronikal vzdu-

chem kolem něj jako Arcusův nebo Mléčův. V jeho očích jsem teď viděla strach, ale než abych se nad ním slitovala, nechala jsem oheň narůstat. Zacouval a v jeho zúžených zorničkách tančily plamínky. Bylo velice uspokojivé jednomu z těch nafřených lordů připomenout, že už nejsem vězeň, který žije jen pro jejich zábavu.

Napětí prolomil Marellin nucený smích, jako když nehet propíchně mýdlovou bublinu. „Ale lady Ruby, vy ty svoje vtípky vždycky přeženete. Uhasťte ten oheň, než mi sežehnete šaty. Švadlena by mi nikdy neodpustila, kdybych její dílo zničila jen pár minut po začátku plesu.“

Pomalu jsem vydechla a svésila chladnou ruku podél boku.

Lord Prospero obnovil svou rovnováhu do té míry, aby pozvedl číši na rozechvělý pozdrav. „Užijte si svůj pobyt tady. Dokud ještě trvá.“ A s tím se přesunul ke stolu s moučníky.

Když jsem se otočila zpátky na Marellu, dívala se na mě s távavým výrazem. „Ty sis to užila, vid’?“

Polkla jsem a pokrčila rameny. Bavilo mě mu vyhrožovat. Víc, než jsem byla ochotná přiznat.

„Budou tě neustále pokoušet,“ varovala mě, „to ale neznamená, že jim na to musíš tak snadno skočit.“

„Ani nevím, proč jsem mu dovolila, aby se mě tak dotknul.“

„Protože,“ zahloubala se a položila si prst na rty, „jsi liška mezi vlky.“

Zamyslela jsem se nad tímhle přirovnáním. „Ty by ses popsala jako vlk?“

„Vlci jsou samotářská, mrštná zvířata s pudem zabijáka,“ vysvětlila a v jejích fialkových očích se zajiskřilo. „To mi jako přirovnání nevadí.“

„Ale tady si všichni myslí, že *já* jsem vlk. Ale občas se cítím spíš jako zajíc.“

Právě v tu chvíli mi za krkem naskočila husí kůže. Otočila jsem se a uviděla toho světlovlasého sluhu, jak si mě zaujatě prohlíží. Uvažovala jsem, odkud ho znám, a on se otočil a dal se do řeči s dalším ze sluhů u skupinky šlechticů. Pak se společně ztratili v davu s podnosy vína. Skupinka dvořanů ale zaujala mou pozornost. Stáli k sobě nápadně blízko se skloněnými hlavami, jako by si šeptali opravdu tiše, a neustále se opatrně rozhlíželi po celém sále.

„Tak vlk mezi medvědy,“ pokračovala Marella, a znova tak upoutala můj pohled. „Ohnivák mezi mrazivými dravci. Něco takového. V každém případě by bylo rozumné si nevytvářet víc nepřátel, než je nutné. Arcus tě dokáže ochránit jen do určité míry a ještě před pár týdny jsi bojovala v aréně.“

Jako kdybych potřebovala připomínat, jak moc mě tu nenávidí. „A ty si myslíš, že když mě budeš představovat ostatním jako vznešenou dámu, tak na tom bude záležet těm, kdo podporovali moje protivníky?“

Zpražila mě pohledem. „Ale Ruby. Ty se tolik chytáš bezvýznamných detailů. Všichni ostatní tu mají šlechtický titul. Není užitečné jim připomínat všechny důvody, proč se sem nehodíš. Teď by ses měla jít bavit. Podívej, je čas na první tanec.“

Lord Regier se postavil na pódium k hudebníkům v odlehle části místnosti a pronesl pár slov na přivítanou. „A nyní, jeho veličenstvo král Arelius Arkanus zahájí tanec s dámou dle svého výběru.“

Arcus se vynořil z davu a očima prohledával dav, až se nakonec zastavil u nás. V tmavě modrém sametovém kabátku a bílé košili vypadal naprosto královsky, ačkoli měl příliš široká ramena na to, aby kdy vypadal opravdu elegantně. Stehna mu obeplínaly béžové kalhoty a pod nimi měl vysoké, naleštěné černé boty. Tmavé vlasy měl sčesané dozadu a na čele měl svou stříbrnou korunu.

Pohlédla jsem na Marellu. Tvářila se klidně a nenuceně, ale měla zrudlou pleť a na krku jí byl vidět zrychlený tep. Znamení nervozity nebo vzrušení.

Jistě, uvědomila jsem si a sevřel se mi žaludek. Jde si za ní pro první tanec. Koneckonců byla oficiální pořadatelkou. Kdyby tančil se mnou, propast mezi jeho stoupenci by se jen prohloubila. Ustoupila jsem, aby měl místo ji vzít do náruče.

Poklonil se jí, ale ruku podal mně.

„Snažíš se utéct?“ škádlil mě. Jeho oči připomínaly sluncem vybledlý kobalt a poklidně si mě prohlížely. Ačkoli z jeho kůže sálal mráz, jeho pohled byl vřelý. „Myslím, že v těchhle šatech daleko nedoběhneš.“

Ohlédla jsem se na Marellu. „Ale...“

„Nenech je všechny čekat,“ vybídla mě se širokým úsměvem. Kdybych ji tak dobře neznala, nevšimla bych si, že má zaťaté zuby a napjaté svaly kolem očí.

„Přesně tak, lady Marellu.“ Arcus mě vzal za rámě a odvedl do středu parketu. Začala hrát hudba a on se ladně pohyboval v jejím rytmu a táhl mě za sebou.

„Mohl jsi mě aspoň varovat,“ zašeptala jsem a přála si, abychom spolu byli sami a já si mohla alespoň trochu vychutnat dotek jeho ruky kolem pasu a druhé v mojí dlani. „Neumím tančit.“

„Na nohy ti nikdo nevidí. Jen se drž blízko u mě.“

Pohyboval se sebevědomě. Já si připadala ztuhle jako dřevěná loutka.

„Ty se snad připravuješ na útok.“ Arcusův dech mě šimral v uchu a rty se mi otíral o spánek. „Teď ale nezápasíme. Nechystám se ti podrazit nohy.“

„To je dobře, Veličenstvo,“ odpověděla jsem a rychle zamrkala, „mohla by mi vylétnout sukne přes uši, a to by byl teprve skandál.“

Zacukaly mu koutky a jizva na rtu se napnula tím způsobem, co se mi tak líbil. „A pak je tu fakt, že bych se musel poprat s kýmkoli, kdo by si dovolil tě okukovat. A to by byli všichni muži v sále.“

„Koukají se na mě pouze proto, že se mě bojí. A všichni jen čekají, až něco rozpustím.“

„Ach paní Ruby, to už se vám podařilo,“ řekl, pustil mě a rychle mě otočil. Když jsem znovu stála čelem k němu, jeho ruka se opět ocitla na mém pasu. „Rozpustila jsi moje ledové srdce.“

Zasmála jsem se, jak mě překvapila nečekaná otočka i jeho poznámka. Zářivé svíčky, vůně čerstvě řezaných růží v křišťálových vázách i Arcusův chladný dech na tváři, který mi šeptal něžná slovíčka, mi zatočily hlavu. V rukou i nohou se mi rozlilo teplo a já se uvolnila do rytmu hudby, tam a zpátky a dokola, a moje večerní róba za mnou vlála.

„Nevěděla jsem, že máš rád takovéhle věci,“ vydechla jsem. „Tanec a plesy.“

„Já také ne.“ Tón jeho hlasu byl stejně žhavý jako jeho pohled. Ruka na mém pasu mě přitiskla blíže k němu. Jeho pevný stisk a oslnivé světlo v očích mi rozžhavily celou páteř.

„Pokud mi budeš dál zvyšovat teplotu, roztavím vám lustry,“ varovala jsem ho.

„Tak nechám udělat nové.“ Zavrtěl prstem na strop, jako by vytvářel led.

Navzdory nesouhlasným pohledům jsem si uvědomila, že se vlastně docela dobře bavím. Pokud chtěl král tančit se mnou namísto Marelly nebo jiné Mrazivé dámy, jeho dvůr to musel jednoduše přijmout. Neměli žádný vliv na to, jaké city ke mně chová. Nebo já k němu.

Užívala jsem si jeho obdivný a hřejivý pohled a představovala jsem si, jak bych mohla posunout dlaň na jeho zvrásněnou tvář

a pokračovat prsty přes jeho krásně řezané rty a jejich lákavou nedokonalost. Co by asi udělali dvořané, kdybych byla tak troufalá, abych políbila krále přímo před nimi? Dámy by bezpochyby hromadně omdlely.

Nebyla jsem si jistá, zda mi na tom vůbec záleží.

„Když se na mě budeš dál dívat takhle,“ zabručel tichým hlasem, který mi vyhnal husí kůži, „možná ty lustry roztavím já.“

„Chm.“ Lehce jsem se oklepala, abych si vyhnala z hlavy představu našich spojených rtů. „To by byl příběh pro historiky.“

Zasmál se. Naše oči se protnuly a na chvíli ulpěly na sobě. Zatančili jsme dokonalou otočku a já na pár vteřin letěla.

Kouzlo však přerušil lord Regier, když vyzval k tanci všechny ostatní. Prostor se zaplnil tančícími páry a já se musela soustředit, abych Arcusovi stačila a nevrázila do nikoho okolo nás.

„Už jsou nějaké zprávy od královny Sudesie?“ zeptala jsem se s nadějí už asi posté od chvíle, kdy oznámil, že bude ples.

Na okamžik mu něco zastínilo tvář – zklamání, nebo možná lítost. „Ty doufáš, že se na poslední chvíli ještě objeví? To není pravděpodobné.“

Přikývla jsem a cítila se jako naivka.

„Mrzí mě to,“ pokračoval tiše.

„Ty za to nemůžeš,“ odpověděla jsem bezstarostně a znovu vzkřísila svůj úsměv. „Pozval jsi ji a to se počítá.“

Přikývl a přitáhl si mě blíže k sobě.

O pár chvil později se k nám přiblížila Marella se svým tanečním partnerem. „Nerada obtěžuji,“ řekla s náznakem okouzlujícího úsměvu, „ale myslím, že jsem si vysloužila tanec s králem. Přece jen jsem se málem udřela, když jsem tenhle ples pořádala.“

„Drahá paní,“ odpověděl Arcus s pobaveným, ale shovívavým výrazem, „jestli jste udřená, tanec vás příliš neosvěží.“

„Ale králi, já žiji pro tanec. Nebo jste snad zapomněl?“

Její tón byl tak koketní, že jsem jen zamrkala a hrudník mi sevřela žárlivost.

Marella na mě mrkla a přiblížila se, aby mi zašeptala do ucha. „Potřebuji výmluvu, abych se zbavila lorda Trilbyho. Má ruce jako vrabce v zimě. Pořád táhnou na jih.“

Moje žárlivost se rozplynula. Nedivila jsem se jí, že chce utéct, a naštěstí, když jsme se střídali, mladý šlechtic zbledl a prohlásil, že potřebuje něco na osvěžení.

Arcus už se smál nějaké Marellině poznámce, když jsem se odebírala ke stolu se zákusky. Vybrala jsem si bohatě pocukrovaný dortíček a strčila si ho do pusy. Na jazyku se mi rozlil vanilkový krém. *Tohle by nebyl špatný způsob, jak strávit zbytek plesu*, rozhodla jsem se a vybrala si několik dalších sladkostí.

„Mrazivý dvůr zjevně miluje sladké,“ ozval se hluboký posměšný hlas s mírným přízvukem. „A vy rozhodně nejste výjimka.“

Otočila jsem se a proti mě se ocitl pár zlatohnědých očí. Patřily mladíkovi s ostře řezaným obličejem, vysokými lícními kostmi a hrdou bradou. Tvářil se povýšeně, ale mou pozornost přilákaly jeho vlasy. Kudrlinky byly světle hnědé, kaštanové, zlaté i zrzavé, jako by každý pramínek natřel nerozhodný malíř jinou barvou. Na sobě měl úzké kalhoty a jednoduchou šedou halenku, která měla lemy bohatě vyšíváné stříbrem nejvyšší kvality.

Díval se na mě poněkud strnule. Uvědomila jsem si, že jsem nejspíš celá od moučkového cukru. Moje kůže se rozehřála.

„Váš výrok mi napovídá dvě věci,“ začala jsem tónem, který měl znít vyrovnaně, a zároveň jsem se snažila nenápadně si oprášit prsty, takže to vypadalo, že z nich sněží. „Zprvu, že nejste z Mrazivého dvora. Ten sám sebe nikdy nezkoumá ani nezpochybňuje. Jednoduše... je.“

„Chytrý postřeh. Mrazivý dvůr sám sebe vidí jako vrchol vku-

su a vytríbenosti. Ale způsob, jakým to říkáte, mi napovídá, že ani *vy* k němu nepatříte.“

Jen pár minut před tím jsem vyčinila Marelle za to, že mi říká lady. Teď jsem ale nechtěla tomuto cizímu člověku přiznat, že sem nepatřím.

„Zadruhé,“ vypočítávala jsem a jeho poznámky jsem si nevšíkala, „nemáte rád sladkosti.“

Zacukaly mu koutky. „To je tedy veliký skok v logice. Když poznamenám, že ostatním chutná sladké, neznamená to, že nechutná mně.“

„Plyne to z toho,“ namítla jsem. „Kdyby vám chutnalo, prostě byste si něco vybral a snědl to.“

„Jako jsi to doteď dělala ty, ptáče?“

Překvapeně jsem na něj zamrkala a snažila se rozhodnout, zda se věnovat tomu, že byl tak nezdvořilý, aby upozorňoval, že se chystám cpát dorty, nebo mi jen tak tyká a dává přezdívky. Než jsem si ale vybrala, znovu promluvil.

„Možná mám slabost pro určitý typ laskominky.“ Přiblížil se ke mně o téměř nepostřehnutelný kousek. „Takový, co se nedá položit na podnos.“

Najednou jako by mi uvízl nádech v plicích. Flirtoval se mnou? Se mnou by to přece nikdo nedělal. Dvůr mě nenáviděl. Ale on vlastně nebyl dvořan.

„Kdo jsi?“

Napětí kolem jeho rtů naznačovalo, že potlačuje smích. „Už sis vyvodila, že nejsem ani zdejší dvořan ani milovník dortů. Proč nezkusíš rovnou odhalit moji totožnost?“

Pozorně jsem si ho prohlížela a vnímala jeho sebedůvěru, povýšenost a nenucenou eleganci. Měl přízvuk, ale stále bylo patrné, že mluví vytríbeně. Možná byl vyslancem ze Safranu, po jehož podpisu na mírové dohodě jsme prahli, protože by ob-

novil obchod na východě. Ale to ne, protože v Safranu se nosily róby, ne kalhoty.

„Jsi z jihu,“ řekla jsem. Byl to jednoduchý odhad, protože na jih od hlavního města bylo téměř všechno.

„Neurčité,“ podotkl. „Ale správné.“

„Dobře, tak konkrétněji.“ Styl jeho šatů jsem poznávala, takže bylo pravděpodobné, že žije v Tempesii. A souhlasil, že je z jihu. Nejjižnější část království byly Ariské pláně. Takže zbývala jediná možnost. „Jsi vyslanec z jižních provincií. Ačkoli jsi na to trochu mladý, ne? Nejspíš nejsi o moc starší než já. Možná budeš syn nebo mladší bratr vyslance.“

Jeho úsměv se ještě rozšířil. „Ale ptáče,“ usmál se, „nikdo není jako já.“

Naštvaně jsem zafuněla, že je tak namyšlený. „Takže jsi vyslanec?“

Naklonil hlavu.

„Arcus se bál, že nepřijedeš.“ Tolik jsem se zaměřila na Ohnivou královnu, že jsem se zapomněla zeptat, jestli na pozvánku odpověděl alespoň vyslanec. Takže tohle byl zvolený vůdce jižních provincií, lidu, který si přál mít samosprávu v rámci království. Bylo od něj odvážné, že přijel. Někteří dvořané by jej jistě nejradši pověsili za velezradu, kdyby mohli.

Pozvedl obočí a já si uvědomila, že jsem použila přezdívku „Arcus“ namísto titulu „král Arkanus“.

„Rozhodnutí na poslední chvíli,“ odpověděl. „Kdo by odolal, když má šanci vidět královu slavnou Ohnivou šampionku?“

„Nejsem jeho šampionka.“

„Neplýtvej dechem na falešnou skromnost, ptáče. Byla jsi první Ohnivá, která kdy zvítězila v královské aréně. To je příběh pro bardy a trubadúry! Ohnivá vesničanka, jež se skrývala v horské vesnici, než ji vražda její matky přiměla jít si za pomstou. Ni-

čitelka trůnů. Přemožitelka králů. A místo aby ji za tyto zločiny popravili, získala si srdce nového Mrazivého krále a pohodlně si žije v jeho hradě. Nebudu raději opakovat, jaké jsou údajné důvody, proč si tě tu nechává, musela by ses červenat. I já vcelku jasně vidím, že tyhle povídačky jsou nejspíš pravdivé. Máš příliš něžný krček na to, aby ho rozpúlili.“ Usmíval se, když sledoval mou reakci – potlačovala jsem v sobě nával zuřivého ohně –, a pak pozvedl dlaně. „Já za to nemůžu, lady Ruby. Jen opakuji, co jsem slyšel. Jsi ale legenda, ačkoli zde na dvoře tě spíš nenávidí, než obdivují.“

Za obvyklých okolností bych mu řekla, kam si může uložit svoje postřehy o mém tak zvaně legendárním příběhu a místu na dvoře, ale nechtěla jsem udělat nic, co by zmařilo Arcusovy snahy získat podpis na své dohodě. Polkla jsem svou rozruženou odpověď a hledala, kudy bych mohla uniknout z místnosti.

„Je tady dost narváno,“ poznamenala jsem tónem, který naznačoval, že se sice s lítostí, ale rozhodně loučím. „Myslím, že se půjdu projít do zahrady, když dovolíš.“

„Doprovodím tě,“ nabídl zdvořile.

Můj vztek se znova rozžhavl, což u něj z nějakého důvodu vyvolalo úsměv. „Chtěla jsi mi utéct, že? Vzhledem k tomu, že jsem vážil takovou cestu, abych si s tebou promluvil, by bylo neslušné mě přehlížet. Tvůj král přece jen doufá, že tvoje přítomnost zde pomůže jeho snahám o sjednocení rozpadlého království.“

„Neřekla bych, že království je rozpadlé, a i kdyby ano, já bych je nedokázala sjednotit.“

Jeho obočí zacukalo a on vypadal nevěřičně. „Je to moudrá strategie. Využít vašeho... přátelství k tomu, aby přesvědčil svoje kritiky, že není jako jeho bratr. Pokud je jeho přítelkyně Ohnivá, tak přece nemůže být *úplně* zlý. Taková je současná propaganda Mrazivého dvora, nebo se pletu?“

„Není to propaganda. A nepotřebuje mě k tomu, aby přesvědčil ostatní.“

„Právě naopak, ty jsi důvod, proč tu jsem. A Safranci by nejspíš řekli totéž. Jsi mnohem lepší představitelka než ti ňoumové, které král vysílá, aby za něj hovořili.“

„Musí jednat v rámci dvorních zvyklostí,“ bránila jsem Arcuse, protože mě urazila myšlenka, že si špatně vybírá vyslance. „Proč ho před tebou vlastně hájím? Běž si s ním promluvit sám, když jsi tak nedůvěřivý. A mně dej pokoj.“

Zasmál se. „Možná přece jen nejsi představitelka dvora. Žádný hodnostář by nikdy tak lehkomyšlně nepošlapal diplomatické vztahy. Ale určitě ti řekli, ať se snažíš zlepšovat vztahy s jižními provinciemi?“

Arcus tvrdil, že moje přítomnost na plese bude užitečná. Potřeboval podepsat mírové dohody, pokud měl přivést vojáky domů na jejich pole a do jejich vesnic. Pokud jsem mu s tím mohla pomoci, bylo asi lepší nebýt tak hrdá a nevztekát se.

„Budu velmi ráda, když mě doprovodíš,“ povzdechla jsem si. „Vidíš? Ani to nebolelo.“

Když jsme se blížili ke dveřím vedoucím do zahrad, někdo za námi hlasitě popotáhl. Otočila jsem se a stála jsem tváří v tvář lišce – bílé liščí kožešině přehozené přes ramena urozené dámy.

„Jak přiléhavé,“ prohlásila lady Blandingová, již se nějakým záhadným způsobem dařilo shlížet na mě přes špičku nosu, ačkoli jsme byly stejně vysoké. „Ohnivá vesničanka a negramotný chlapec z provincií jako vrána k vráně. Rovný rovného si hledá.“

„Madam,“ oslovil ji hodnostář, „jediná vrána, kterou tu vidím, sedí na vašem krku.“

„Tohle přece není žádná vrána,“ odvětila vysokým, pohoršeným hlasem a uhladila si bílou kožešinu prsty posetými draho-

kamy. „Můj šál byl vyroben z běloskvoucí ledové lišky. Dar od mého manžela, než byl tento druh téměř vyhuben lovem.“

„Já také nemluvil o té lišce,“ opáčil s pevným pohledem na ni a každé slovo pečlivě artikuloval. Když konečně pochopila, jak to myslí, její oči ztvrdly.

„Já i můj manžel jsme velice mocní,“ varovala ho hlasem ledovým stejně jako sloupy v sále. „Kdybych si myslela, že si to zasloužíte, zasadila bych se o vaši záchranu. Takhle vás raději ponechám vlastnímu osudu.“

Věnovala nám poslední pobouřený pohled, prudce se otočila a s dupáním odkráčela pryč. Její šedé vlasy poskakovaly jako hromada sražené šlehačky. Do drdolu měla vsazený hřebínek ve tvaru liščí hlavy s diamantovými očima, jejíž oči na mě zíraly.

„Vypadají takhle všechny tvoje rozhovory s dvořany?“ zeptal se mě.

„Více méně,“ odvětila jsem a stále se usmívala při pomyslení na výraz lady Blandingové, když pochopila, že ji uráží. „Ještě nikdy to ale nebylo tak zábavné.“

„Nechtěli jsme na čerstvý vzduch?“ Když jsem přitakala, začal se natahovat pro mou ruku, ale zastavil se. Místo toho pokynul směrem ven. Když jsme překročili práh, sluhové za námi hlasitě zabouchli bránu.

Zasmál se. „Připadá mi zvláštní, že nechávají zavřené dveře. Bojí se snad průvanu?“

Zamyslela jsem se. „To vlastně je docela zvláštní.“

„Takový milý dar bychom však neměli odmítat,“ řekl hedvábným hlasem. „Co budeme dělat s tím nově nabytým soukromím?“

Neodpověděla jsem a namířila si to cílevědomě po cestičce do ledové zahrady. Pod mými střevíčky skřípal štěrk a moje sukně šustila jako podzimní listí. Čím více jsme se vzdalovali od ple-

sového sálu, tím méně byl vzduch cítit po drahých parfémecích. Chladl a byl stále svěžejší, voněl jako borovice a olej z lamp osvětlujících zahradu a ostrý dech zvadlých mátových lístků. Zhluboka jsem se nadechla. Ten chlad mi byl příjemný, ale zároveň jsem chtěla použít svůj dar, abych se zahřála tenkou vrstvou horka pod svými tenkými večerními šaty.

„Nevím, co přesně si myslíš, že tady děláme,“ oznámila jsem hodnostáři, který mě následoval po cestě, „ale já jsem tu proto, abychom si promluvili o podpisu mírové dohody.“

„Avšak jsi tu úplně sama,“ namítl, jako by si myslel, že jsem příliš nevinná, abych chápala možné nebezpečí. „Co by mi zabránilo říct, že vůbec mluvit nechci?“

„Zastavil by tě můj oheň,“ odpověděla jsem vážně. „A nebála bych se ho použít.“

Vydal pobavený zvuk. „Obávám se, že mi to nezní tak děsivě, jak by sis asi přála, lady Ruby. Mně ne.“

„Ty nejsi Mrazivý.“

„To rozhodně ne.“

„Pak by ses *měl* bát.“

Jeho rty se napnuly, jako by potlačoval úsměv. „Protože tvůj ‚Arcus‘ mě nechá vyřídit, když si to budeš přát?“

Zvedla jsem bradu. „Pokud kdokoli dokáže zahojit rány, jež otevřel jeho bratr, bude to právě Arcus. A ano, říkám mu Arcus, protože pod tím jménem jsem ho poznala dávno před tím, než se stal králem. Je velmi čestný až do hloubi duše a nikdy mě nezklamal. Můžeš mu věřit.“

„Ty opravdu věříš tomu, co říkáš, že ano?“ zeptal se lehce udiveně. A možná i lítostivě.

„Samozřejmě že ano. A ty bys měl taky. Čím dříve podepíšeme mírové dohody, tím dříve můžeme začít léčit Tempesii.“

„A jakou roli máš v tom... léčení ty?“

Pokrčila jsem rameny. „Dělám, co můžu.“

„Ale co si přeješ ty? Co chceš sama pro sebe?“ Ta otázka byla zvláštním způsobem naléhavá.

Zaváhala jsem. Mohla jsem si udržet odstup nějakou neurčitou odpovědí. Ale cítila jsem, že otázka byla míněná vážně a že se rozhoduje, zda mi, a tím pádem i Arcusovi může věřit.

Potíž však byla, že já vlastně nevěděla, co chci. Když jsem si představovala svou budoucnost, mysl se mi zamlžila, jako bych se dívala do křišťálové koule plné kouře. Potřebovala jsem zničit Minaxe, zastavit svoje vidění a získat zpět svou mysl. A tak jsem mu řekla jinou pravdu.

„Chci mír, jaký jsme měli před králem Akurem, když mezi sebou obchodovaly všechny provincie. A království. I se Sudesii, odkud pocházela moje matka.“

V jeho očích se jasně a divoce zablesklo. „Vážně si myslíš, že toho lze dosáhnout ještě ve tvém životě?“

„Ty ne?“

Měl záhadný úsměv. „Je dobré, že máš veliké sny.“

„Každopádně,“ ozval se další hlas ze tmy v zahradě. „Ať si blázni sní o míru. Já bych byl radši, aby naši nepřátelé zaplatili.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

Jedna po druhé zhasly tři lampy, až nejbliže od nás zůstala svítit jen jedna, která vrhala malý kroužek světla na tmavou postavu. Byl to sluha, který na mě o něco dříve zíral.

„Měli jsme spoustu promyšlených plánů, jak s tebou zůstat o samotě, Ohnivá špína,“ řekl, „a ty si pak jednoduše vyjdeš ven.“ Výhružně se podíval na hodnostáře. „Tebe jsme dnes večer nečekali, ale budeme to pokládat za štěstí seslané Forsem.“

Ačkoli se vyslanec ani nepohnul, vyzařovalo z něj napětí. „Bůh severního větru nemá s mojí přítomností tady nic společného.“

„Kdo jste?“ zeptala jsem se světlovlasého muže.

Jeho úsměv se ještě rozšířil. „Slyšel jsem, že jsem podobný svému bratrovi. Na něj jsi snad nezapomněla.“

Za jediný nádech do sebe všechno zapadlo. Jeho pískově žluté vlasy, ten povědomý arogantní úsměv. Na muže, jemuž se podobal, jsem nemohla zapomenout – zabil moji matku. „Jste bratr kapitána Drakea.“

„Á, takže paní si to pamatuje. A pamatuješ si taky na jeho manželku a dceru, jak seděly v davu a pak si mohly oči vyplakat, když jsi vzala život mému bratrovi?“